

Fidel lever i Kubas revolution

Eva Björklund, Havanna lördag den 26 november 2016

Fidel har dött, fysiskt, men han lever i Kubas revolution, och i alla folks kamp för självbestämmande, jämlikhet, jämställdhet, medmänsklighet och en bättre, hållbar värld.

Beskedet kom inte oväntat, även om jag blev skakad över samtalet från Sverige mitt i natten här i Havanna. Och fastän vi nästan glömt att Fidel nästan dog för tio år sedan, eftersom han sen återhämtade sig och mot alla odds fortsatte att skriva och träffa världens ledare på besök, år efter år.

Vi är lyckliga över att vi kunde fira Fidels 90-årsdag 13 augusti med honom i livet, inte bara tillsammans med kubaner i Sverige och i Kuba, utan med folk över hela världen, i Latinamerika, i Afrika, i Asien, dit Kubas hjälpande hand nått i kampen för frihet, hälsa och utbildning och mot naturkatastrofer.

I Afrika finns Fidel i segern över Sydafrikas USA-stödda armé i Angola historisk och bidrog till apartheids upplösning, och segern över Ebola-epidemin 40 år senare. I Latinamerika i de latinamerikanska och karibiska ländernas nu självständiga gemenskap, Celac, utan USA herravälde. Och i den kärnvapenfria fredszone de utropat.

Alla ska vi dö, men Fidel – liksom alla stora kämpar för medmänsklighet, värdighet och frihet - kommer att leva vidare i kampen för en rättvis och hållbar värld. Nu hyllar vi hans livsverk och sörjer hans fysiska död. Kondoleanserna strömmar in från Latinamerika och världen över förlusten av en av världens historiska stora ledare och inspiratörer. Fidel satte Kuba och Latinamerika på världskartan och blev en förebild för kampen för självständighet, rättvisa och frihet världen över. Hans namn åkallas med kärlek av miljoner människor runt om i världen.

Nu tittar jag på kubansk teve, där ledande personligheter i Kuba och Latinamerika berättar om sina möten med Fidel och jag påminns om att Kuba också ledde mig till att lära känna Latinamerika och engagera mig i frihetskampen för rättvisa och hållbarhet där. Teve återger också budskap från ”vanliga” kubaner och andra folk som strömmar in via facebook och internet. Ungdomar sent ute på kvällen och nattarbetare har intervjuats och folkets röst hörs i alla medier. Bland allt annat de framhåller för att uttrycka sin känsla är att Kuba med Fidel inte böjt sig för USAs herravälde, som så många andra länder och ledare.

Min kontakt med Kuba började för 50 år sedan, när jag läste Fideltal, de som drog miljonsskaror till revolutionstorget i Havanna. Jag reste dit och arbetade ett par år som möbelformgivare, och har sedan dess levt med och följt Kubas utveckling, och hur kubanerna klarat av invasionsförsök, biologiskt krigföring, dubbel blockad när Sovjetblocket kollapsade. Att Kuba inte gav upp då och sällade sig till den skara länder som anpassade sig till USAs och Eus nyliberala diktat räddade inte bara Kuba, utan också Latinamerika där den folkliga kampen mot nyliberala ”frihandelsavtal” växte redan på 90-talet. Den ledde till folkliga vänsterregeringar i Venezuela, Bolivia, Ecuador, Nicaragua och progressiva regeringar i Brasilien och Argentina, de som USA nu försöker störta med s.k. mjuka kupper.

Fidel dog den 25 november, årsdagen av båten Granmas avfärd från Mexiko för 60 år sedan till Kubas östra spets för att starta befrielsekriget. Nu är det landssorg i Kuba, Fidels kropp

ska på hans begäran kremeras och regeringen har bestämt att urnan föras till Santiago de Cuba, Fidels hemstad, och revolutionens vagga, i en omvänd färd mot den som förde honom till Havanna i januari 1959 efter segern i befrielsekriget. Där ska han begravas sida vid sida med José Martí, som ledde Kubas frihetskamp mot Spanien på 1800-talet, och som redan då varnade för USAs avsikt att lägga under sig Kuba, som de gjorde med Puerto Rico. Fidels förebild och den kubanska revolutionens vägledare.

Nu råder dämpad stämning på de annars så livliga gatorna och torgen. På måndag kommer vi att köa i timmar för att skriva vår sista hälsning till Fidel i den fortsatta kampen för en bättre, hållbar värld.

Men vi gläder oss över att Fidel levde så länge och fick uppleva hur Kubas envetna motstånd mot USAs ekonomiska krigföring och undergrävande verksamhet fick USA att efter 55 år erkänna sitt misslyckade och återuppta de diplomatiska förbindelserna med Kuba, tyvärr bara med föreställningen på det sättet bättre kunna uppnå sitt mål att återta kontrollen över Kuba.

Och utsvältningsblockaden fortsätter, och mediemaktens informationsblockad likaså.

Kuba, med Fidel, har inspirerat mig i över 50 år, och på många sätt präglat mitt liv. Jag arbetade där som möbelformgivare i ett par år, levde med kubanerna, deras glädje och kamp mot USAs alla försök att krossa deras drömmar.

Jag har upplevt hur hans tal fångat miljoners uppmärksamhet i timal på revolutionstorget när han förklarat dagsläget i kampen för överlevnad och utveckling trots USAs ekonomiska krigföring. En pedagog utan like, en inspiratör utan lika, en sanningssägare utan like.

Och världens fattiga och förtryckta lyssnade, de mäktiga slog dövörat till.

Och Havanna blev mötesplats för tredje världens frihetsledare. En fyrbåk i kampen för oberoende och rättvisa.

Jag har också träffat Fidel ett par gånger - med svenska delegationer, på 80-talet, då Sverige fortfarande var vänskapligt inställt. Och upplevt detsamma som så många andra berättat, Fidels lågmälda frågvishet, hans nyfikenhet, hans vilja att veta mer om Sverige i vårt fall, hans öppenhet och vänliga svar på kritiska frågor.

Kuba är ett världens jämlikaste och mest jämställda och mest hållbara länder, trots USAs utsvältningsblockad. Blockaden är det svåraste hindret mot Kubas ekonomiska utveckling, den kostar fattiga Kuba tiotals miljarder varje år. Kuba har egna problem, nu skapar också anhopningen av besökare från USA - parallellt med fortsatt ekonomisk blockad i allt väsentligt - nya utmaningar i den ideologiska kampen. Och ändå är Kuba det land i världen som gör mest för folken i världen. Kubas hjälp finns där alltid mot katastrofer, jordbävningar, dödliga epidemier. Få statschefer i världen – om några - omfattas med sådan beundran och kärlek som Fidel, av världens fattiga och förtryckta.

Vår rika värld utsåg honom till hatobjekt, såg Kubas framgångar under Fidels ledning som ett hot mot sin övermakt, och medierna gjorde vad de kunde för att blockera informationen om Kubas mirakulösa överlevnad mot USAs aggressioner, och mirakulösa utveckling till världens mest hållbara land, ett fattigt land med samma levnadsnivåindex som de rikaste, utan att

utarma jordens tillgångar. Mirakulöst nog har Fidel också själv överlevt CIAs över 60 mordförsök.

Idag sörjer vi, och hyllar en av världens stora ledare, som påverkat världen positivt mer än de flesta. I sitt försvarstal efter Moncadaanfallet 1953 sa Fidel ”Döm mig, historien kommer att frikänna mig”. Med Kubas utveckling och exempel i en värld av oerhörda problem och faror, har historien inte bara frikänt honom utan hyllat hans livsverk.

Leve Fidel